

OPINIONS

Nº 174 - any 2025

La bellesa material i... l'altra bellesa

La percepció de la «bellesa», és molt subjectiva i diferent per a cadascú, però sovint, és una interpretació agradable i plaent, que mitjançant els cinc sentits, arriba al nostre interior.

Hi ha qui la troba mirant un massís, una serralada, o en la plana d'uns camps florits o plens de verdor. Altres, en les aigües, dolces o salades, d'estanys, de rius, de mars o d'oceans que amb el seu va i ve amaguen un món submarí enigmàtic per a descobrir.

Per altres, la bellesa resideix en petits objectes de cultures o civilitzacions antigues. Altres, prefereixen l'exuberància de pintures i escultures exagerades com les de Fernando Botero o de Dubuffet i, altres, prefereixen el classicisme de Murillo, Velazquez o Leonardo da Vinci i restants, que, les seves obres, són un cúmul d'exquisidesa.

Sense menysvalorar ningú de fora, antic o modern, a casa nostra tenim pintors i escultors com: Miró, Tàpies, Cases, Clarà, Rossinyol, Subirachs, Dalí, Alumà, per citar-ne alguns, que han estat purs classicistes o un exponent de l'art avantguardista.

Ara bé, les obres dels autors descrits i d'altres, poden ser motiu d'admiració per la seva bellesa, però, encara que soni a tòpic, Plató, filòsof grec (427 – 347 aC), considerava que la veritable bellesa residia en l'ànima com essència de l'ésser humà, descrivint-la com si estigués emprisonada en el cos com matèria corruptible. Per això, recomanava acumular un bagatge de bons coneixements i bones costums per alliberar-la de tot l'execrable.

Altament en el segle XIII (dC), Tomàs d'Aquino, religiós dominic, filòsof, teòleg i autor de diversos tractats entre ells "La Summa Theologica", que ha estat una de les ensenyances teològiques de l'Església catòlica, malgrat que, va quedar inacabada, està d'acord amb Plató en definir l'ésser humà com una dualitat formada pel cos i l'ànima, però afegint que, a través d'aquesta dualitat es pot arribar al coneixement diví.

Trobaríem diferents maneres de pensar i probablement totes vàlides i amb molts adeptes, però de bellesa d'ànima només n'hi ha una.

¿Què és la bellesa de l'ànima? Com a definició es pot dir, que és el conjunt de qualitats silencioses de persones que segueixen uns valors propis i que sovint, s'han enfrontat a tota mena de dolors i patiments, tant si han estat causats per motius de salut, materials o emocionals i que varen caminar a través de nits, tan fosques, que no estaven segures si tornarien a veure la llum de l'alba.

Acostumen a ser persones que no passen desapercibudes, no pel seu exterior, sinó perquè sembla les envolta quelcom especial que denota la seva bellesa interior, fruit d'una combinació de paciència, de veracitat, de bondat, de perseverança i de lleialtat, juntament amb una gran amabilitat i alegria que s'encomana i fa que tothom se senti a gust prop seu.

Són persones que alhora són discretes, respectuoses i compassives, que saben escoltar sense emetre escarafalls i que entenen el que se'ls diu tant si són pors, complexos, angoixes o qualsevol altre sentiment negatiu, aportant pau i llum a qui el seu esperit resta ple de tenebres i neguits.

Una bellesa que, no es pot adquirir amb diners.

Vivim en un món que ens pressiona per totes bandes. Creiem que el temps és or i que cal no solament aprofitar-lo sinó també espremer-me'l. Fer-ho tot i fer-ho ja. I, tanta acció, ens accelera, ens desconnecta del nostre interior i, esgotats, no es tenen ganes de posar en ordre pensaments i emocions que ens desestabilitzen i no deixen pas a una serenitat per assolir la bellesa a què es referia Plató.

¿Què passaria si cada dia reservéssim uns minuts per estar en calma i en silenci, per assossegat la ment i les nostres ànsies, de tota mena, per així poder esmenar actuacions i emocions negatives que ens perjudiquen i malbaraten la nostra vida? Potser ens ajudaria a reflexionar si la manera com vivim és l'adient per poder sentir-nos plenament satisfets.

Personalitzant

¿Què reconfortant fora si en aquesta carrera de velocitat, poguéssim trobar algú en qui confiar, descansar-nos anímicament i explicar les nostres cuites sabent que som escoltats i compresos!

Si conjuntament amb això, rebéssim demostracions d'afecte que van més enllà de qualsevol paraula, ben segur que recompondrien el nostre esperit esmicolat per tantes angoixes i patiments.

Si alguna vegada coneixes alguna persona bella interiorment i amb una intuïció que només mirant-te sap que hi ha quelcom que et manca o et sobrepassa, mantén-la a prop, no tinguis por en compartir amb ella els teus penediments o els teus desassossecs. Segurament que, escoltant-te i dialogant amb ella, podrà ajudar-te a allunyar els sentiments negatius que tanta amargor et provoquen, que no et deixen veure les coses amb claredat i, de retruc, et donen malviure.

Acomiada aquestes Opinions amb un petit poema propi que he titulat:

¿On ets?

¿On ets ànima invisible que et busco
I no et trobo enlloc?
Necessito que m'escoltin,
algú que sigui un fanal que il·lumini el meu camí,
ple d'ombres i laberints.
¿On ets ànima invisible? Necessito calmar els meus neguits,
els meus dubtes, les angoixes del meu cor, molt indecís,
per coses molt, molt absurdes
que no tenen cap sentit.
¿On ets ànima invisible? Necessito m'encoratgis,
doncs sento una gran buidor
i res que la pugui omplir perquè em doni serenor.

Maria Mercè Usón